

„Nou dag tante Rietje, ik zal je je koffer wel aangeven.” Bennie sjoerde het handvalies dichterbij zijn beenen, en zijn tante stapte in de treincoupé.

„Gaat het jongen?” vroeg ze.

„O, ja best,” antwoordde Bennie, en met twee handen tilde hij de handkoffer omhoog. ’t Zou d’er om spannen of hij die lamme hoge tree zou kunnen bereiken! en hij beet zijn tanden op elkaar, verzamelde al zijn krachten . . . toen kwam tante Rietje hem te hulp, greep het valies en tilde het naar binnen. „Wel bedankt hoor!”

Bennie knikte, met gewichtig gezicht. Hij had het toch ook bijna alleen gedaan. Hij stak één hand in zijn broekzak om zich een houding te geven, en tuurde langs den trein. ’t Was een lange, — en dan stapte hij achteruit omdat de conducteur het deurtje kwam sluiten. Nou zou het sein van vertrek wel gauw gegeven worden! — Maar tante Rietje liet het raampje neer en praatte nog tegen hem:

„Zul je moeder nog eens de groeten geven, en zusje een zoen? . . . O Bennie,” bedacht zij dan opeens „goed dat ik daaraan denk, ik moest moeder nog één gulden twintig geven voor een boek dat zij voor mij bestellen zou. Wacht . . .” Tante Rietje stak haar hand naar omlaag en Bennie nam het geld in ontvangst. Even inspecteerde hij: één gulden en twee dubbeltjes . . . je moest altijd sekuur wezen! — toen liet hij het in zijn broekzak glijden.

„Je geeft het dan wel aan moeder hè?”

Bennie knikte: „Dat komt in orde.”—

Toen onverwacht, schokte de trein en even later zette hij zich in beweging. „Dag tante Rietje, dag!” Bennie liep nog een eindje mee, bleef staan wuiven, tot hij tante Rietje niet meer onderscheiden kon, — toen draaide hij zich om en slenterde het perron af. Zoo, nu had hij verder de vrije Woensdagmiddag voor zich.

Nog een tijdje hier aan ’t station blijven kijken? ’t Was wel reuze, om naar het rangeeren te kijken . . . maar misschien zouden ze hem vragen wat of hij hier te maken had. Nee, wel bedankt, om als ’n klein jochie weggejaagd te worden . . .” Hij greep in zijn broekzak naar het perronkaartje, en voelde toen tegelijkertijd het daar opge-

borgen geld. — Hij zou beginnen met naar huis te loopen, dat spaarde het dubbeltje dat hij daarvoor gekregen had. — Dan onverwacht flitste het door zijn gedachten: als hij naar de bioscoop kon! . . . Kon natuurlijk niet, — wist hij dadelijk. Hij slenterde het station uit en een druk stadsgedeelte in.

Jongen, om altijd geld te hebben, zoals Hein Peters! Die kon doen en laten waar hij maar zin in had. Die kocht zoo maar een fotografietoestel, en dan ging hij uit kijken, of hij kocht een nieuw deel voor zijn mecanodoos, — en hij kon dikwijls naar de bios! Dan zei Hein's moeder: hier heb je een gulden, maar dan zorg je dat ik vanmiddag geen last van je heb.

Hij, Bennie had onlangs zoo eens langs zijn neus weg gevraagd: „Zeg moesje heb je misschien vanmiddag last van me?” Zijn moeder had hem heel verbaasd aangekeken, had geantwoord: „Wel nee jongen, hoe kom je daar bij?” toen had hij er verder niet over durven spreken. Bennie stond stil voor een groot bioscoopgebouw. — Hier was hij wel eens in geweest . . . En dan was er weer de verleiding: als hij nu ging . . . Hij had toch geld . . . maar dat was van moes. Ja maar als hij het nu zoo lang leende . . . maar hoe zou hij het terug kunnen geven?”

Zijn hart begon te bonzen bij al deze overwegingen. — Wat een hamertje had je toch soms in je binnenste, dat kon er op timmeren! . . . Hij zou eens even naar de prijzen van de plaatsen kijken . . .” en dan, terwijl hij stond te staren naar de groote zwarte cijfers op het witte bord, voelde hij dat hij aangepord werd. Hij schrok erg: . . . maar dan hoorde hij de stem van Hein Peters: „Zoo zeg, ga jij ook?” Bennie knikte. „Ja, zullen we samen?” Het was gezegd, hij, Bennie had het gezegd.

„Dat is goed . . . Ik zit altijd voor negentig cent, dan zie je tof goed.”

Maar Bennie schudde verschrikt zijn hoofd en zei: „O nee dat is véel te duur.”

„Nou voor zestig dan,” zei Hein Peters ongeduldig.

Met rinkelend geluid liet Bennie zijn gulden vallen op het plaatje waarop je betalen moest. Toen hij de vier dubbeltjes terug had gekregen, volgde hij zijn vriendje met knikkende knieën. Een juffrouw wees hun de plaatsen in het midden van de al donkere bioscoopzaal. Muziek weerklonk en er schoven gekleurde reclameplaten één voor één op het doek.

„Daar geef ik niets om,” zei Hein minachtend.

„Ik wel,” dacht Bennie. Hij schoof eens heel gemakkelijk tegen de rugleuning van de stoel, zocht de allerprettigste houding, bleef zóó zitten kijken.

Na een poosje was het afgelopen met de platen, het licht knipte in de zaal aan, en Bennie keek rond. — Daar boven op het balcon had hij eens met vader gezeten, wat had hij die middag een plezier gehad . . . en dan, omdat het hamertje in hem weer begon te werken, vroeg hij maar eens aan zijn buurman: „Wat krijgen we nou?”

„Dat moet je afwachten,” zei deze, uit de hoogte.

Ja. — maar ha, gelukkig ging het licht al weer uit: Het wonderlijk avontuur van mijnheer en mevrouw . . . hups weg was de titel, en de film begon. O, wat een gekke vent met een dikke buik, en o, wat 'n malle mevrouw . . . Bennie moest hardop schateren en sloeg zich van plezier op zijn knieën.

„Houd je stil zeg,” porde Hein nijdig.

Ben stak een vuist in zijn mond, want hij moest eigenlijk proesten van plezier. Toen, bij een heel belachelijke gebeurtenis schaterden alle aanwezigen en Bennie, die dat hij zich niet langer behoefde in te houden, joelde mee. Hij moest zuchten toen het stuk uit was, toen het weer licht werd in de zaal en de pauze was aangebroken.

„Norico, ijschocolade!”

Ja, Bennie was wel aan een verfrissing toe. Hij kon zijn dubbeltje voor de tram gebruiken, en dan nog vijf cent er bij.

„Lekker hè,” genoot hij, likkend met zijn tong aan de koude lekkernij, en hij keek met een schuin oog naar zijn vriend Hein, die ook aan een chocolade tablet bezig was, en die er nog één in voorraad naast zich had liggen. —

„Nou nog een lange film hè?”

„Ja.”

Maar de film die nu volgde, viel helemaal niet in Bennie's smaak. Hè, een vrouw die veel huilde en aanstellerig deed, en een mijnheer die een echte fat was, dat zag je zóó. — 't Ging natuurlijk over liefde, dacht Bennie, grote menschen moesten er zoo dikwijls knikken over of ze van elkaar hielden, zoals tante Rietje ook zoo vaak. Nee, hij vond er niets aan! — Zich omkevend, zocht hij in het donker naar de uitgang, maar nee, hij zou niet ongemerkt weg kunnen komen. Hij raakte uit zijn humeur en liet kwaad zijn beenen

been en weer bengelen. Toen de film uit was, stond hij haastig op. „Dag!” knikte hij nog even naar Hein Peters en rende weg, drong zich tusschen de menschen door en zette het op straat op een lopen. Op een torenklok zag hij dat de wijzers op kwart over vijf stonden: wat zou hij thuis moeten zeggen, moes zou hem zeker gemist hebben!

Hij ging langzamer lopen en dacht na:

Moes verzwijgen van het geld? Nee dat kon niet. Hoe veel had hij over, hoe veel had hij geleend?

Het hamertje in hem voelde hij niet meer werken, maar het was alsof het tot een loodzwaar mokerijzer in hem was gegroeid, het zat heel vast en het woog heel zwaar. . . en hij had toch nog wel zoo'n mooi plan. Hij zou vragen of moes hem vijf en een halve week lang geen zakgeld wilde geven, en hij wilde in dien tijd best heelemaal geen prettige dingen hebben . . . zoo zou hij zijn schuld af betalen, en dan zou moes er heelemaal niet boos over hoeven zijn . . .

Maar toen hij voor huis stond, trok hij met traag gebaar aan de bel, en stil liep hij de gang in. Daar ging de huiskamerdeur open en Bennie staarde met verschrikte

oogen in het bezorgde gezicht van zijn moeder. Toen, plotseling sloeg hij zijn armen om haar middel, drukte zich tegen haar aan en begon te huilen.

„Maar Bennie,” zei zijn moeder ernstig, en ze trok hem de kamer in. Nu deed Bennie tusschen zijn snikken door het heele verhaal, van het leenen dat geen echt leenen kon zijn, en hoe hij nu het geld wilde verdienen. Toen hij eindelijk klaar was, bleef het stil in de kamer, zijn moeder keek nadenkend voor zich uit. Dan vroeg zij: „Weet je wat ik nu eigenlijk het ergste vind? Dat jij het noodig vond om naar de bioscoop te gaan. Jij vindt dus dat je het bij je moeder en je paps niet erg goed hebt, jij hebt zeker niet genoeg prettigs.

Bennie's moeder had zijn handen van haar middel losgemaakt, en zij hield hem een heel eind van zich af, zoo of hij heelemaal een vreemde jongen was, die zij eens heel streng moest aankijken. — Bennie staarde haar met ontzette oogen aan, ... en hij schudde zijn hoofd en fluisterde: „Nee, nee, heusch niet.

Moeder keek hem nog eens lang aan, en toen vroeg zij:

„Weet je heel zeker dat moes je weer kan vertrouwen, in het vervolg, ja? Zul je dan weer moeder's eigen lieve jongen zijn?”

Bennie fluisterde: „Ja moes, heusch.”

Toen zei zijn moeder: „Goed mijn jongen”; en Bennie voelde het hamertje in zich, heel hard kloppen, maar nu klopte het van blijdschap, héél hard.

